

idem quoque esse imbecillam, fragile, nudam, suapte natura inermem, alienae opis indigens, ad omnem fortunae contumeliam pro-
 ctum, *ut* SENECA: *††* loquitur. Quin ab eo esse hominem *††* ad Mar-
 nihil aliud, quam lucernam in vento positam, quae est PLINII *†* ciam Cap.
 sententia. Sed cum primis noscendus est animus. Recte CICE-
 RO: *††* Est quidem illud vel maximum, animo ipso animum videre: *†* Hist. Nat.
† nimirum hanc habet vim praeceptum Apollinis, quo monet ut se lib. VIII.
 quisque noscat. Non enim credo, id praecipit, ut membra nostra aut Cap. VII.
 staturā, figuramue noscamus: neque nos corpora sumus: neque ego tibi *††* lib. I.
 dicens hoc corpori tuo dico. Cum igitur nosce te dicit, hoc dicit, nosce ani- Quæst. Tu-
 mum tuum. Nam corpus quidem quasi vas est aut aliquod animi re- scul. Cap.
 ceptaculum. Ab animo tuo quicquid agitur, id agitur a te. Hunc igi- XXII.
 tur nosse, nisi diuinum esset, non esset hoc acrioris cuiusdam animi
 praeceptum, sic ut tributum DEO sit: hoc est, se ipsum posse cognoscere.
 At hic demum, velut oceanus quidam vastissimus ac mare
 profundissimum se aperit, quod exhauriri a nullo mortalium
 potest. Quis recessus illos intimos mentis, illam infinitam
 cupiditatum haud raro inter se pugnantium multirudinem, la-
 bem istam tam alte insitam, omnesque mentis & facultates, &
 vitia, eorumque fontem, ita, ut decet, explorare aut perferu-
 tari potest? Sed edifferant, enumerentue, quae hic indaganda
 sunt, alii. Nos pauca saltem addimus monita, quae nisi ob-
 seruentur, frustra erit, qui sui ipsius notitiam, ejusque fru-
 ctum sibi pollicetur. Primum illud est: non subsistendum in-
 tra universalia ista, quae Philosophi de homine ejusque natu-
 ra ac vitis praecipunt: sed descendere quisque ad se ipsum
 debet, suamque indolem, sua vitia explorare ac sedulo conside-
 rare. Atque tum in eo ita versandum, ut omnes praejudica-
 tae facessere jubeantur opiniones, nec homo sibi ipsi villo mo-
 do blandiatur. Namque hic locum maxime habet, quod i-
 dem CHILO pronuntiauit: *Φυλάττειν ἑαυτὸν*, cauendum a se ipso.
 Deinde cum homini nonnulla se offerunt ex quibus praestan-
 tia ejus prae aliis rebus creatis, quaedam autem, ex quibus
 miseria ejus atque summa calamitas elucescit: illis ita inhae-
 rendum non est ut forte ad nostri admirationem ac amorem in-
 de concitemur: quin potius ita ea considerata sunt, ut inde
 im-